

עובדות ועובדים יקרים,

בשבוע שעבר ציינו שני אירועים מרגשים ומכוננים – חג הסיגד ויום השנה להחלטת כ"ט בנובמבר – שניהם בעלי משמעות עמוקה לזהותנו הלאומית ולמשימתנו כאנשי חינוך.

חג הסיגד – מסע של אמונה וזהות

חג הסיגד, שמציינת קהילת ביתא ישראל, הוא סמל לברית בין העם היהודי לאלוהים ולכמיהה לירושלים. לפני מספר שנים זכיתי לחוות מסע משמעותי באתיופיה, בו הכרתי מקרוב את עוצמתה של הקהילה המופלאה הזו. אחת החוויות המשמעותיות ביותר הייתה העלייה להר שבו הקהילה התכנסה בחג הסיגד ושם התפללו לירוסלם – חלום שהפך למציאות בדורות האחרונים.

קהילת ביתא ישראל שמרה על זהותה במשך אלפי שנים, על אף המרחק הפיזי והתרבותי. המסע שלהם לארץ ישראל היה רצוף בקשיים עצומים וסבל רב (אלפים מבני הקהילה נפטרו/נרצחו בדרך) ועם הגעתם לכאן הם נאלצו ונאלצים להתמודד עם אתגרי קליטה מורכבים. **חג הסיגד מזכיר לנו את כוחה של אמונה ואת המחויבות לשמירה על ערכים וזהות, גם בתנאים המאתגרים ביותר, ואת חשיבות המסורת, הזיכרון וההמשכיות.**

כ"ט בנובמבר – חזון, מאבק ושליחות

בשבוע שעבר ציינו גם 77 שנים להחלטת האומות המאוחדות על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל. זה היה רגע היסטורי שסימל את שיאו של חזון לאומי, אך גם תחילתה של תקופה קשה ומורכבת.

אני מבקש לשתף אתכם במילים המרגשות שכתב באותו הלילה האלוף אלעד פלד ז"ל, שהיה אז מפקד מחלקה בפלמ"ח:

"בלילה הדרמטי של החלטת עצרת האומות המאוחדות על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, ליל כ"ט בנובמבר 1947, הייתי ברמות נפתלי, מכין סדרת אימונים למחלקתי. הרגשתי הייתה כבדה. הרגשתי, שלמחרת היום תתחיל, אולי, המלחמה. למחרת, ב-30 בנובמבר, כתבתי להורי בירושלים: "שלום יקרים,

עתה ודאי רב האור ברחובות... כאן אין אור רב. אני כותב לאור מנורת נפט. אף הרחובות אינם מוארים, כי אין רחובות כאן... ניסו לערוך כאן מסיבה...

איני יודע, משום מה שמחתי אינה שלמה. היא פגומה. איני יכול להסביר לעצמי מדוע. הן יום שמחה היום. נדמה לי, כי שמחת ההמונים בעיר ובמושבה אין עמה תוכן ממשי, אין בה נכונות. העיתונים כותבים מדינה יהודית ואני בעיני רוחי רואה את חבלי לידתה הקשים, את ייסורי הקמתה שידרשו אדם ורכוש. ואני שואל את עצמי: האם כל השרים ומתהוללים ברחובות מוכנים לשבת כאן עמי, על הגבול, גבול הארץ והמדינה היהודית העתידה. אני שואל ומפחד לענות לעצמי מחשש שמא תהיה התשובה ספקנית...

אני נמצא בגליל העליון, ברמות נפתלי, כ-4 ק"מ מגבול הלבנון... תשאלוני כיצד אני מרגיש וכיצד אני חי.

אם לענות בקיצור: אני מרוצה ומלא סיפוק, כי כתפי נושאות בעול וכי מצפוני שקט: אני בקו הראשון"

בשנה מורכבת זו, אנו כאנשי חינוך וצוותי המינהל, ממשיכים לשאת בעול ולמלא תפקיד מכריע בשיקום החברה הישראלית. מחויבותנו להיות בקו הראשון ומשימתנו אינה רק ללמד ולחנך אלא גם לרפא, לאחד ולהוביל. נדרש מאיתנו חירוף נפש להתגייס בצו 8 אזרחי - להשיב תקווה ולבנות מחדש את הצפון, הדרום ואת המרקם הישראלי - חברתי שלנו.

אני גאה בכך על פועלכם ועל תחושת השליחות מעוררת ההשראה והעמידה האיתנה מול האתגרים. מי ייתן ונוכל ביחד ובמהרה לשוב לימים של שקט וביטחון ולחזרת החטופים לבתיהם בשלום. ביחד נמשיך לייצר תקווה, חוסן ואחדות.

בברכה,

רז פרוילנד
מנכ"ל רשת אורט